

Sinder

Deel IV: Schaduwen

Sinder
Deel IV: Schaduwen

Anna Driver

Auteur: Anna Driver

Cover design: Stephdesign

© Anna Driver

ISBN: 9789465201955

<Proloog>

“Let nou eens op sufferd! Kijk daar! Dat zijn toch Felin? Ik weet het inmiddels zeker.” De magere lange man met te dicht op elkaar staande ogen en sluike haren wees half staand achter een boom naar de vrouw en haar kinderen. Hij was een keer langs gelopen toen ze net met haar kleintjes buiten zat. Het ene meisje was misschien anderhalf, de andere niet veel jonger. Hij wist dat Felin kinderen snel konden lopen, zich sneller ontwikkelden, dat leeftijd moeilijk in te schatten was. Maar het maakte hem niet uit. Het waren Felin kindjes! Hij observeerde ze al heel lang. Hij moest zeker zijn en een plan bedenken. Met Felin was dat niet makkelijk. Die waren veel sterker, ook de vrouwen.

“Waarom wil je hen ontvoeren? Die twee kindjes? Bedoel je die? Waar je het al eeuwen over hebt?” Zijn grote kale compagnon Barry, groot als een beer kneep zijn ogen half dicht en tuurde naar het tafereel.

“Ja, die!” wees de magere met de sluike haren, “en overdrijf niet,” gebaarde hij ongeduldig, “ik heb het pas de laatste weken over hen gehad omdat ik het zeker wilde weten.”

Barry wreef over zijn mond, alsof hij net wat lekkers had gegeten.

“En die gaan ons dat fortuin opbrengen?” keek hij verlekkerd.

“Ja, simpele, een fortuin. Je weet dat Doralin een aparte markt heeft voor alles wat anders is. Felin zijn helemaal gewild door hun bloed.”

“Toch zien ze er niet als Felin uit. Weet je het zeker?”

“Heel zeker.”

“Jeetje Ron, hoe weet je het zo zeker dan!”

“Het is mijn levenswerk, alsof je dat niet weet. Ik ben altijd op zoek naar die Felin kindjes. Er zijn er echter niet veel en als ze er al zijn worden ze verborgen gehouden. Deze plek is toch bijna niet te vinden? Het is dat ik alles afstruin, op zoek naar handel.”

“Ik zie nooit het verschil bij kinderen of ze Felin zijn of gewoon mens.”

“Nee, dat is niet gemakkelijk en daarom let ik overal op en inmiddels ben ik een expert hierin. Felin lopen anders, ze zijn snel, soms zie je klauwen. Ze proberen wel hun aard te onderdrukken, niet op te vallen, maar ook zij moeten naar een markt om eten te kopen.”

“Knap van je hoor. Ik zie niets aan ze.”

“Neem het nou maar van mij aan. We moeten alleen een goed plan hebben, anders gaat het niet lukken. We moeten ze verrassen en de Felin man moet er niet zijn. Dat scheelt al.”

“Die is er nu toch niet? Wat let ons om ze nu te grazen te nemen?”

“Je bent net zo dom als je eruitziet,” mopperde Ron tegen zijn compagnon. “Het is dat je zo ongelofelijk sterk bent want anders...”

“Wat anders?” Barry fronste zijn wenkbrauwen.

“Niks! Maar we kunnen ze nu niet ontvoeren! Weet jij wat dat kleine ding al kan? Hoe snel die is? Dat andere kind kan ook een probleem zijn. Ik weet niet wat het is en als het een jongen is hebben ze de mogelijkheid om hun hoektanden in je te zetten. We moeten op zijn minst een kooi hebben om ze in te vervoeren. Felin baby's ontwikkelen zich in de eerste twee jaar twee keer zo snel als de mens. Daarna lopen ze weer

in de pas. Dat maakt dat ze, nu ze zo klein zijn al veel verder ontwikkeld zijn dan een mensenbaby.”

“Oh,” zei Barry alleen maar en keek nog een keer naar het tafereel. Het zag er onschuldig uit.

“Kom, we gaan terug, de wind draait en hun reuk is formidabel. Ze kunnen ons ruiken op deze afstand. Nu staat de wind nog gunstig, maar ik wil niet dat ze ons ontdekken.”

“Goh,” zei Barry. “Je denkt ook overal aan. Goed zeg, is hun reuk inderdaad zo goed?”

“Zelfs als mens zou ik jou al ruiken op grote afstand stommeling,” mopperde Ron. “Was je eens een keer!”

XXXX

Ron had zich verzekerd dat de Felin man weg was. De vrouw hield zich met de kleintjes op in het huis. Die sliepen waarschijnlijk nog. De wagen met de kooi stond klaar. Zijn mannen stonden klaar om de kleintjes te grijpen. De Felin vrouw moesten ze helaas doden. Haar ontvoeren zou zeker veel opbrengen maar op een dergelijke afstand de vrouw meenemen was te veel risico. Ze waagden zich er niet aan.

“Alle drie is misschien wel heel lucratief,” zei één van zijn bende.

“Als ze echter felagi’s zijn van elkaar kunnen ze communiceren met elkaar.” Ron werd onderbroken door Barry. “Felagi? Wat is dat voor een raar woord. Het lijkt wel een beetje op een woord dat ik ken. Haha! Betekent dat zij bij hem...hahaha!” Hij greep naar zijn geslachtsdeel en keek geil.

Ron stompte hem. “Nee oetlul, het betekent levenspartner!” Ron was gespannen en kon niet goed tegen de domme opmerkingen van Barry. “Het betekent dat ze elkaar kunnen vinden, met elkaar op afstand kunnen praten.”

“Goh? Wat bijzonder, zou ik ook wel willen!”

“Daarom moet ze dood. Anders vindt hij de kleintjes ook.”

Barry keek weer serieus, Ron had hem en de andere mannen uit ten treure alles uitgelegd en instructies gegeven.

“Zij moet als eerste meteen dood. Ze mag amper beseffen dat we er zijn anders maakt ze verbinding met haar Felin man. Dat risico kunnen we niet lopen. Felin mannen zijn sterk en snel. De ultieme strijders. Die wil ik niet achter me aan. En vergeet niet! Ze kan alleen dood door onthoofding! Dus twee houden haar beet en eentje hakt haar hoofd af! De hakbijl is het eerste wat we van buiten bij het hout moeten pakken. Het lijkt me het handigste als we eerst haar nek breken, eentje in haar hart steekt met een mes en voordat ze kans heeft daarvan de herstellen, hoofd eraf!” Ron maakte een gebaar met zijn vinger langs zijn hals.

“God, dat wordt nog wat! Onsterfelijk zeg je. Dat vind ik zo wonderbaarlijk! Ik kan het eigenlijk niet geloven.”

“Geloof het nou maar anders is deze hele missie bij voorbaat al een mislukking. Je weet nu inmiddels wel wat ik allemaal verteld heb over de Felin,” zei Ron ongeduldig.

Vandaag ging het gebeuren. Het was nog heel vroeg in de ochtend en ze hadden de avond ervoor al de wagen met de kooi erop, vlak bij het huis neergezet.

“Als ze dan zo goed kunnen ruiken zoals je zei, dan kan hij toch ook ons spoor volgen?”

Ron keek Barry aan. “Goh zeg, er komt zowaar iets verstandigs uit die vieze bek van je. Inderdaad en daarom stinkt die wagen zo die we hebben meegenomen.”

“Oh! Daarom al die stront erin. Snapte het al niet zo goed.”

“De kooi hebben we met paardenstront ingesmeerd. Alles om hun geur te verdoezelen. Als we ver genoeg weg zijn dan verbranden we de boel, wassen onszelf, doen schone kleren aan en gaan we door het water, dan kunnen ze het spoor niet meer volgen. Dus totdat we daar zijn moeten we ons haasten.”

“Briljant. Maar een felagi merkt toch dat zijn partner dood is?”

“Je wordt met de dag slimmer Barry,” zei Ron droog maar gebaarde zijn mannen en antwoordde: “Je hebt daar gelijk in en het zal inderdaad de Felin man alarmeren, maar ik weet dat hij ver weg is, dus we moeten heel snel handelen, dan maken we een kans. Het komt op jou aan sterke man, samen met John en Wil hier. Wil steekt haar, jij breekt haar nek. Daarna onthoofding. De rest grijpt de kinderen.”

De mannen knikten allemaal. Ze waren met tien, inclusief een vrouw.

Ron voelde nog een keer waar de wind vandaan kwam en toen hij zeker was, gebaarde hij Barry en nog vijf handlangers. De rest bleef bij de paarden en de kooi.

De vrouw schrok zich rot toen de deur werd geopend. Ze lag nog in bed, het oudste meisje naast haar en de jongste in een klein bedje. Voor ze zelfs maar een kreet kon uiten had Barry al haar nek gebroken. Wil stak haar in haar hart en de bijl deed de rest. Barry moest een paar keer slaan. Een smerig karwei en het bloed was overal. De kleintjes werden door de

anderen opgepikt. De oudste huilde en schreeuwde. Ze renden naar buiten en alhoewel het oudste meisje als een bezetene vocht met haar ontvoerder, tegen zulke grote mannen was ze niet bestand en toen ze door grote handen door de stront werd gerold stopte ze ook met schreeuwen want anders kwam het in haar mond. Het kleinste kind werd in een houten bedje gelegd en een vrouw voegde zich op een stoel in de kooi bij de twee kinderen. Er moest iemand zijn die wist hoe met de kinderen om te gaan dus hadden ze haar ingehuurd. “Het kleinere kindje is ook een meisje,” zei ze tegen Ron en die knikte. “Ze hebben allebei een kettinkje om met hun naam,” zei de vrouw.

“Jammer, maar goed, het zijn twee Felin kinderen en die gaan geld opbrengen!”

De vrouw keek hem aan, maar zei niets. Ron merkte het niet op, te opgewonden over deze geslaagde ontvoering. Zijn glimlach bracht bruine tanden teweeg en de kleine stoet zette zich in beweging.

XXXX

De schreeuw galmde door de grot waar een paar Felin bezig waren om edelstenen te delven, in het geheim. Geen mens wist hoe dit te doen en waren zich nauwelijks bewust van de rijkdom die in deze bergen te vinden was. Ze kenden de edelstenen wel, maar dachten altijd dat die van ergens ver wegkwamen, door onderhandelaren over zee. Ze wisten niet dat die in hun eigen land te vinden waren. Het was daarom

in deze tijd een verborgen werk en zo hielden de Felin dit in stand. Wel bracht het hun geld op, want ze waren veel waard. Daarom was het dat de Felin man Rico, de man van de vrouw met de twee kinderen, zo ver weg was van zijn gezin. Van zijn felagi. Want dat was ze. Omdat ze zo verborgen leefden waren ze relatief veilig dachten ze. Daarnaast zorgden ze dat ze niet opvielen. Een frustrerend bestaan. Maar hun samenzijn was wonderbaarlijk snel gezegend met twee meisjes. Redelijk snel achter elkaar. Ze konden niet blijer zijn en dankten Domus dat die dat hen gegund had. Kinderen krijgen in deze tijd was bijzonder, eigenlijk altijd bijzonder voor de Felin.

Als felagi voelde je de pijn van de ander en hij voelde de pijn van zijn partner. Hij voelde zelfs dat het leven eruit liep en een schreeuw van pijn en verdriet ontsnapte hem.

De andere Felin mannen keken hem aan en met tranen in zijn ogen zei Rico: “Er moet iets ergs gebeurd zijn! Ik voel het! Ze... ze is misschien wel dood!”

Onmiddellijk lieten de vijf Felin mannen die hier bezig waren hun werk vallen en renden met hem mee naar zijn huis, ver weg in de bossen, ver van deze plek en alhoewel ze snel waren, kwamen ze veel te laat.

Het bloedbad in het huisje was vreselijk om aan te zien. Het hoofd van zijn geliefde lag een eindje van haar lichaam af. De bijl waarmee haar hoofd was afgehakt stond als een soort macabere trofee schuin in de vloer. Rico keek er met afgrijzen naar en voelde zijn maag omhoogkomen. Hij ging snel naar buiten. De geur van zijn meisjes reikte niet ver. De stront roken ze wel maar de mannen zeiden tegen Rico. “Je moet je felagi begraven.”

Rico stond in tweestrijd. Zijn meisjes! Zijn vrouw! Goden. Wat moest hij doen?

“Ik zal haar begraven, haar hoofd weer bij haar romp leggen. Dan kan je altijd terug naar haar graf. Neem afscheid en ga je meisjes achterna.”

Rico dankte de Felin en liep met een zwaar gemoed zijn huis weer in. Het tafereel echter, met het afgehakte hoofd kon hij niet verdragen en hij keerde zich weer om. Hij sloot even zijn ogen.

“Ik kan nu niet... ik... mijn felagi!” en hij barstte in huilen uit. Hij was als verlamd. De Felin vrienden om hem heen probeerden hem te troosten maar ook aan te moedigen zijn meisjes achterna te gaan.

“We hebben weinig tijd, anders is straks het spoor weg.”

Rico haalde diverse keren diep adem.

“Je moet je verdriet voor nu parkeren Rico, je meisjes zijn nu het belangrijkste.”

De mannen drongen bij hem aan en Rico knikte maar ze zagen een gebroken man die uiteindelijk met hun mee rende, want paarden hadden ze niet.

“Je moet verder Rico, alleen jij kent hun geur!”

“Ik ruik ze niet!” zei hij wanhopig. “Ik ruik ze niet!”

“Alleen die stront! Die is overweldigend aanwezig,” zei een van zijn vrienden. “Dat gaan we volgen, ze hebben hun eigen geur gemarkeerd maar dat wil niet zeggen dat we die stront niet ruiken! Verman je, we maken nog een kans!”

Rico wist zich omhoog te hijsen maar ondanks dat hij alles zou doen om zijn meisjes terug te krijgen was hij een gebroken man. Een Felin die zijn felagi kwijt was liet meestal snel daarna het leven. Zonder die partner had het leven geen

zin. De meisjes gaven hem echter een reden om door te gaan maar het gevoel dat hij nu in zijn lijf had brak hem. Toch zette ze hun tocht voort.

XXXX

Na een dag in de stank en geen spoor van een Felin die hen achtervolgde lieten ze de kooi achter zich. Iedereen waste zich en trok nieuwe kleren aan. Ze staken alles in brand, de kar, al hun kleren. Ze waren aan de rand van een rivier en met hun paarden waden ze met zijn allen eerst een heel stuk door de rivier voordat ze weer de kant opgingen. De geur was daardoor niet meer te volgen. Het kleine meisje werd vastgebonden en bij één van de berijders gezet. Ze hielden het tempo erin nu de kar hen niet meer vertraagde. Ze hadden ongeveer een kleine dag voorsprong en wilden zo snel mogelijk naar de haven om hun grut af te dragen en de buit in ontvangst te nemen.

Waar ze echter totaal niet op gerekend hadden was de vrouw die ze hadden ingehuurd.

XXXX

Ze was voor het geld meegegaan omdat ze dat hard nodig had maar toen ze begreep wat hier de bedoeling was maakte ze een beslissing. Een moeilijke, maar ze wilde toch wat goedmaken wat het stel met die lieve kleintjes was overkomen. De moeder was helaas dood, maar als ze haar

plan door zou zetten zou misschien ooit de vader zijn kleintje kunnen vinden.

Ze kende een kasteel waar een groep mensen woonden die wel vaker kinderen of anderen opnamen. Ze vormden een soort gemeenschap. Ze had daarvan gehoord en als ze de kans kreeg zou ze zorgen dat de baby daar kwam. Het grotere meisje kon ze echter niet redden.

Als groep hadden ze inmiddels een routine en de vrouw, Mary geheten, zorgde voornamelijk voor de baby. Het kleine meisje met haar aparte katachtige grijze ogen en haar dikke zwarte haren onderging haar ontvoering gelaten, te jong om echt te beseffen wat er allemaal gebeurde. Eigenlijk was zij ook nog een maar een baby. De vrouw schatte haar hooguit anderhalf jaar. De twee kindjes waren kort achter elkaar gekomen constateerde ze.

De Felin dracht was kort en tussen deze twee kindjes zou er zelfs amper een jaar kunnen zitten.

Het oudste meisje wist instinctief dat ze bij deze groep geen kans maakte en schikte in haar lot. Mary was aardig tegen haar en ook de mannen waren niet onaardig. Ze hadden niets aan een niet meewerkend en dreinend kind. Ze besepte nauwelijks dat haar moeder was gedood. Ze zou het ook niet meer kunnen herinneren, daar ze veel te jong was. De baby zou zich zeker niks meer herinneren. Ze waren al weggerukt voordat de moeder gedood werd. Het oudste meisje zou er echter wel iets aan over houden. Haar onverzettelijkheid, het opkomen voor zichzelf, het strijdbare.

Mary droeg de baby nadat de kooi verlaten was in een grote doek tegen haar aan. Ze gaf de melk die ze kochten bij de boer en warmde deze op in een pannetje boven een vuur waar ze

ook hun eten kookten. Ze kwamen niet bij herbergen maar bleven buiten slapen. Ze ontweken alles wat hen zou kunnen opmerken. Toen ze in de buurt van het kasteel kwamen wat Mary kende, ging ze omzichtig te werk. De baby wilde nog wel eens huilen en dan ging ze een eindje van de groep weg omdat de mannen wilden slapen en ze kwam toch wel terug. Totdat ze dat niet deed, een paard had gepakt en met de baby erop gesprongen was en er vandoor was gegaan. Natuurlijk hadden ze een man op wacht staan. De vrouw had echter een kruid in hun drank gedaan wat hen in slaap bracht. Ook de man die op wacht stond, stond te soezen tegen de boom. Het kleine oudere meisje kon ze echter niet redden en met een gebroken hart vluchtte ze met de baby weg naar het kasteel. Daar legde ze het kind voor de deur en bonsde er hard op. Zo gauw ze gerommel en voetstappen hoorde maakte ze dat ze wegkwam.

XXXX

De Felin mannen renden tot ze niet meer konden. Ze vonden de kooi en trokken hun neuzen op. Een hoop as, een vieze brandlucht en alleen het ijzeren geraamte was nog over van de kar. Het water had echter gezorgd dat alle geuren verdwenen waren en alhoewel ze zelf door de rivier waadden en aan de kant probeerde te ontdekken waar ze verder waren gegaan konden ze dat niet ruiken. De rivier had het spoor gedood. Rico gaf een snerpende, van verdriet doordrenkte kreet. “Mijn meisjes!” huilde hij en de Felin beseften dat het spoor hier op hield.

“Ik wil niet meer leven!” Rico was vermand door verdriet.

“We brengen je terug naar je vrouw. Hins zal ze nu wel begraven hebben. Dan kan je afscheid nemen.”

“Ik wil niet,” zei Rico.

De mannen trokken de gebroken Felin met zich mee. Inderdaad had Hins zijn vrouw begraven. Hij was nog maar amper klaar ermee. Een paar stenen had hij neergelegd en een stuk hout en was net met een mes de naam van Rico's felagi erin aan het kerven.

Het zicht op haar naam deed Rico ineens storten. “Mijn leven is voorbij.” Rico zei het niet teatraal, maar zoals dat niet ongewoon was bij de Felin die hun felagi verloren. Voor hen was het leven voorbij. Zonder de bond was het moeilijk overleven. Weer de zin van het leven op te pakken. Er waren Felin die dat deden maar de meesten vonden het zinloos en een nieuwe felagi? Dat kwam in hun beleving niet voor. En al zouden ze een nieuwe partner vinden, deze Felin verloor ook zijn kinderen. Dat was voor een Felin bijna niet te verdragen. Hij dwong zijn vrienden hem te doden. “Leg me naast haar. Ik wil zonder haar en mijn meisjes niet leven.”

“Wil je niet proberen hen op te sporen?”

Rico zuchtte wanhopig. “Welke kans maak ik? Als ze erachter komen dat ik Felin ben vermoorden ze mij ook. Of gebruiken mij voor mijn bloed. Je weet wat er gebeurt in deze door de mens geregeerde wereld.”

Daarop knikten ze allemaal terneergeslagen. Hij zou weinig kans maken. Zijn dood zou evident zijn. Dan het maar voor te zijn en Rico boog zijn hoofd voor het zwaard waarmee hij gedood zou worden.

Na de drie namen te hebben uitgesproken benam Hins hem het leven. Lilly, Eliza, Freya had hij gepreveld voordat hij zijn ogen sloot.

XXXX

De vrouw had de baby afgeleverd en maakte dat ze wegkwam. Weg van de ontvoerders van het zusje van de baby, hopen de dat zij toch nog goed terecht zou komen op Doralin. Ze zou het echter nooit weten want ze werd onderweg door een pijl neergeschoten. De mannen hadden het ontbreken van Mary sneller dan ze gepland had ontdekt en haar achternagegaan. Gelukkig was dat op enige afstand van het kasteel dat ze niet kenden, waardoor de baby, die inmiddels was opgepikt en mee naar binnen was genomen, haar nieuwe leven kon beginnen.

Mary werd neergeschoten en voordat ze de mannen iets kon vertellen liet ze het leven.

“Goddomme Ben! Het was de bedoeling dat ze nog leefde zodat we zouden weten waar ze die baby heeft gelaten! Ze gaat dood! Ze kan al geen woord meer zeggen.”

Bloed borrelde uit de mond van de vrouw en met een zucht blies ze het leven uit.

Ron was ontevreden. Nu had hij nog maar één kind. Hij had de achtergrond van de dame beter moeten onderzoeken, weten wie, waar en wat. Hij zuchtte. Minder buit! Hij had dit al zo lang gepland, zo zorgvuldig bezig geweest, maar blijikbaar was het toch niet voldoende. Vrouwen! Altijd sentimenteel. Hij had zich duidelijk in die Mary vergist. Die

had haar moederhart waarschijnlijk laten spreken. Ze had hem juist heel gretig naar het geld geleden, niet bekommerend wat ze ervoor moest doen. Een grote vergissing achteraf.

Eenmaal in de haven van Soutend Stad onderhandelde Ron zwaar en wist het onderste uit de kan te halen. Hij had namelijk op pijnlijke wijze ontdekt dat het meisje ook iets verlengde scherpe tanden had. Ze was daardoor extra bijzonder. Dat gaf hem munitie om er meer uit te halen en vergoelijkte een beetje het feit dat ze er nog maar één hadden. Redelijk tevreden liet hij het kleine meisje aan de Doralinners over. Die verscheepten het meisje naar het eiland waar voor haar een nieuwe toekomst lag, ver weg van de Felin. Haar katachtige grijze ogen keken lang naar de haven van Soutend Stad totdat die uit haar ogen verdween.

Deel I

HEDEN

<Sinla>

Wat deed ze nu? Van schrik had ze zich verplaatst! Iets wat ze bijna nooit deed. Ze was overigens niet ver gegaan en stond nu bij de voordeur van haar huis. Haar vader, VADER! liep op haar af. De Natwa van Perion, de beroemde Sinder die onlangs weer vader was geworden en dan nog wel van een tweeling. Die een vrouw had die kon vernietigen want er bleef niet veel geheim wat er in het paleis in Soutend Stad gebeurde. De man die bijna dezelfde kleur ogen had als zij, waarvan ze de scherpe neus had, maar het figuur en de blonde lokken van haar moeder.

Toen hij weer voor haar stond keek hij haar glimlachend aan. Was hij dan niet geschrokken? Vond hij het niet gek wat ze net had gedaan?

“Werkelijk mijn dochter. Bijzonder dat je dat ook kan,” zei hij met zijn licht hese stem.

Wat zei hij nou tegen haar? Hij kon dat ook?

Ze stotterde bijna, “U kan dat ook? Kunt u zich ook verplaatsen?”

Hij knikte. “Heel handig en uniek,” zei hij, “en nu zijn er twee Felin die het kunnen. En zeg maar jij hoor,” voegde hij eraan toe.

“Half Felin,” wees ze hem terecht.

“Mmm, ja, maar dat heb je van mij, van onze speciale bloedlijn.” Hij klonk warm en vervolgde, “maar wat was de oorzaak dat je je opeens verplaatste?”

Sinla wist even niet wat te zeggen. Hij was de Natwa! Alsof je daar niet onder de indruk van was dat hij op je erf stond, bij je huis! Dat hij op bezoek kwam. Je voelde zijn kracht, zijn

aura. Dat imponeerde haar. En dat hij haar vader was kon ze bijna niet geloven, maar er was zichtbaar bewijs. Ze leek op hem. Ze zag de familiegelijkenis. Het was overdonderend en daarom was ze in paniek “gevlucht”, op de enige manier die ze kende.

“Ik was even in paniek,” zei ze hem verlegen. Ze was altijd zo zeker van zichzelf, maar nu voelde ze zich een klein meisje.

“Ik ben je vader, niets om over in paniek te raken. Natuurlijk is dat heel onverwacht en misschien dat mijn titel je benauwt, maar dat hoeft niet. Ik ben gewoon maar een Felin, net als ieder ander.”

“Nou, bepaalt niet als ieder ander. Je bent de hoogste in rang in Perion, alsof dat niet intimiderend is.”

Sinder trok zijn schouders op. “Kwestie van wennen, je zal zien dat ik maar heel gewoontjes ben.”

Toen lachte Sinla wat zenuwachtig. Ze begreep dat hij haar gerust wilde stellen, maar dat was nog niet even zomaar gedaan.

“Gewoontjes!” zei ze wat schamper. “Je bent niet gewoon! Je bent hier de koning! De Natwa! Mijn vader! Ik kan het gewoon niet geloven en haat mijn moeder nu nog meer dat ze dat nooit heeft verteld.”

“Je haat je moeder?” vroeg hij haar.

“Ze is nooit echt aardig geweest. Volgens mij had ze er de pest in dat ze me had laten komen.” Sinla zei het boos. “Aan de andere kant, ze wilde altijd wel met me pronken. Gaf me dure cadeaus, maar op den duur kwam ze amper meer. Misschien één keer per jaar.”

“Niet echt een moeder dus.”

Sinla schudde haar hoofd. “Nee, niet zoals mijn adoptie moeder en vader. Die waren er altijd. Die zijn Felin en zorgen voor hun kinderen.”

“Hadden ze zelf kinderen?” vroeg Sinder haar.

Sinla knikte. “Ja, twee, veel ouder dan ik. Die wonen allang ergens in Belin. We zien elkaar niet zo vaak. Ze waren al uit huis toen ik gebracht werd.”

“Dus eigenlijk groeide je alleen bij ze op.”

“Ja, maar behalve dat we, voordat de bron geheeld was nogal verborgen leefden, heb ik het goed gehad. Alleen de bezoeken van mijn moeder waren altijd vreemd.”

“Vreemd?”

Sinla friemelde wat met haar handen en keek richting de deur van haar huis. Ze wees. “Laten we naar binnen gaan. Even gaan zitten.”

Sinder knikte en volgde haar naar binnen. Het huis was eenvoudig maar netjes. Het deed hem denken aan zijn ouderlijk huis in Krest. Dit huis was overigens groter maar had een beetje dezelfde indeling. Ruimer beneden, dus boven waren waarschijnlijk meer slaapkamers. Dat zij alleen met die Rick woonde en de stalknecht misschien wel, zinde Sinder niet zo, maar hij zei er nog niets over.

“Ze eiste me altijd helemaal op als ze kwam, negeerden mijn adoptie ouders. Ze gaf ze geld, dat wel, maar verder keek ze op hen neer. De dag of dagen dat ze er was liet ze zich gelden, alsof ze een koningin was. Ze heeft natuurlijk magie, dus mijn Felin ouders konden niets tegen haar beginnen.”

“Wat heb jij aan magie van je moeder? Weet je dat? Heeft ze ooit geoefend met je?”

Sinla keek wat verlegen van hem weg. Die ogen! Het leek wel of ze in een spiegel keek.

“Het bleek pas ergens toen ik zes was dat ik magie had en dat ik opeens kon verdwijnen. Ze was, zoals ik al zei, meestal niet zo aardig. Ik denk, nu ik weet dat jij mijn vader bent dat ze misschien wel moeite heeft gehad met het feit dat ik op jou lijk.” Sinla zuchtte. “Ik weet het niet. Op een of andere manier voelde ik dat mijn vader, jij dus, belangrijk voor haar was. Ze was altijd kribbig en daarna weer liefdevol en verontschuldiging. Ze begreep wel dat ik nergens schuldig aan was, maar ze vond het moeilijk om met mij te zijn. Ze zei dat je dood was als ik naar je vroeg, venijnig bijna, altijd boos. Dus ik dacht dat jij haar wat had aangedaan en dat ze daarover zo kribbig was. Daarom vroeg ik maar niet meer. Ze wilde niets over je vertellen en dat vond ik niet leuk. Ik wilde weten wie mijn vader was en waarom ze daar zo geheimzinnig over deed. Wat voor ergs hij dan gedaan zou hebben. Zeker toen ik ouder werd. Maar nee, ze hield haar kaken stijf op elkaar.”

“Mmm,” mompelde Sinder en dacht na. Wat Sinla hem vertelde begreep hij door de ervaring die hij met Leila had gehad. De jaren dat hij Leila kende en haar af en toe ontmoette leken altijd vriendelijk en liefdevol, maar het was inmiddels wel duidelijk voor hem dat er altijd een randje aan had gezeten. Ze was een meester geweest in het verbergen van haar werkelijke gevoelens.

Sinla keek hem wat vertwijfeld aan en hij zag dat ze iets wilde zeggen, vragen, maar aarzelde. Hij keek haar geruststellend aan. “Je mag me alles vragen Sinla, ik zal je nooit iets

verwijten, je bent mijn kind en Felin zorgen voor hun kinderen.”

Ze veegde een kleine lok van haar haar naar achter en keek hem wat angstig aan. “*Heb* je haar ooit iets aangedaan? Dat ze zo deed tegen mij?”

Sinder was niet echt verrast door haar vraag. Hij had zich al van tevoren afgevraagd of Sinla hem wel wilde zien, of dat ze kwaad op hem zou zijn, of wat dan ook. Hij wist natuurlijk niet hoe Leila met haar was omgegaan en wat ze verteld had. Hij aarzelde even met zijn antwoord. “Ja, misschien heb ik haar wel wat aangedaan. Ze werd zwanger en ik wist niet beter dat ze niet zwanger kon worden van mij. Dat wilde ik namelijk niet. Ik was jong en had nog een toekomst voor me. Ze was mijn eerste liefde, maar we wisten allebei dat we niet voor elkaar bestemd waren. Zo heb ik het altijd gezien, maar Leila...,” Sinder schudde zijn hoofd. “Ik heb nooit beseft dat ze zich aan me wilde binden, mij voor altijd aan haar zij. Zij wist wel dat ze zwanger kon worden van mij en deed alsof ze onschuldig was. Ik moet je bekennen dat ik het toen ook echt niet wilde. Ik was amper achttien! Omdat een Felin dracht veel korter is en bij een mix we niet wisten hoe gevaarlijk dat kon zijn, is er eigenlijk meteen besloten het weg te laten halen. Ik dacht dat ze het daarmee eens was. Dat ze jou heeft laten komen heb ik nooit geweten. Ik mocht het eiland niet af. Ik was voorbestemd voor wat anders. De orde liet me niet gaan. Ik heb dat wel geprobeerd omdat ik vond dat ik erbij moest zijn als het kind werd weggehaald, maar dat lieten ze niet toe.” Sinder keek Sinla aan, “Dus ja, misschien ben ik wel ergens aan schuldig. Naïef geweest, het niet aangevoeld. Ik kwam daar pas onlangs achter, wat je moeder mij allemaal

heeft aangedaan. Dat jij bestond. Anders had ik je al veel eerder gezocht.”

“Wat zij je heeft aangedaan?” Sinla was verbaasd. Wat bedoelde haar vader?

“Luister,” begon Sinder. “Wat ik je nu ga vertellen zal je misschien schokken, en het is niet de bedoeling om je moeder zwart te maken, maar ze heeft vanaf dat ze zwanger was van mij alleen maar wraak op mij willen nemen.” Sinder vertelde haar over haar moeder, het gouden net, het weghalen van Bran. De ontvoering van Eliza, het uiteindelijk vertellen van Sinla. Haar geheimen die ze ook voor Roster had. Deze geschiedenis was niet bekend in Perion. Die was alleen bekend bij de elite en de orde van zes. Alleen de goede verhalen werden verspreid, zoals de geboorte van zijn tweeling. Dat Bran zijn zoon was en door een wonder bij hem teruggekeerd. Niet wie daar de oorzaak van was. Dat bleef binnenskamers.

Sinla's ogen werden groot met het verhaal wat haar vader vertelde.

“Domus!” zei Sinla en keek van Sinder weg. Ze vond het moeilijk te horen wat hem allemaal was overkomen en wat haar moeder hem had aangedaan.

“Dat maakt het allemaal wel veel duidelijker voor me,” zei ze hem uiteindelijk.

Sinder greep haar handen. “Ik hoop Sinla, ondanks dat ik je verteld heb dat ik, toen ik zo jong was je niet wilde, je begrijpt dat ik heel blij ben dat Leila je heeft laten komen. Kinderen zijn voor Felin belangrijk. Ik was nog te jong om dat te realiseren. Achteraf ben ik je moeder dankbaar. Maar ik hoop

dat je me wilt vergeven en een onderdeel van mijn gezin wilt worden. Mee wilt gaan naar Soutend Stad, naar het paleis.” Sinla keek verbaasd. “Naar Soutend Stad? Naar het paleis? Je bedoelt om daar te wonen?”

Ze werden onderbroken doordat de deur openging en een jongeman naar binnen liep. Een krachtige gestalte, wat gedrongen maar duidelijk sterk en gespierd. Dik touwachtig haar wat hem aan Roster deed denken. Alleen was zijn haar donker. Duidelijk een Felin.

“Ik hoorde dat je een bezoeker had van Jim,” begon hij en liep op ze af. Sinder liet Sinla los en stond op. De jongeman in kwestie keek hem met gefronste wenkbrauwen aan en toen naar Sinla. Hij was duidelijk verward en stokte in zijn zekere stap.

“U...,” en keek richting Sinder en toen naar Sinla, “Jij...” Hij wist even niet wat te zeggen. Sinla haar ogen! Precies zoals die man die daar stond en die man... met die witte lok in zijn haar, dat aura, was dat... was dat...?

“Rick,” zei Sinla snel en wees naar Sinder. “Dit is onze Natwa Sinder,” en alsof dat al niet een grote schok was voor Rick zei Sinla erachteraan, “en mijn vader.”

Rick was volkomen uit het veld geslagen en wist zijn woorden niet te vinden. Normaal gesproken was hij kordaat en zeker van zichzelf maar met het tafereel voor zich was hij op zijn zachts gezegd, geschokt.

Sinla was al bijzonder door haar ogen en nu zag hij er nog een paar! En die neus? Haar houding. Nee, geen zwart haar zoals hij, maar verder zag je het gewoon. Ze leek op hem. Op Sinder en die was hier! De Natwa en de vader van Sinla. Hij moest gaan zitten. Dit was even veel om te verwerken, maar hij

aarzelde, want de Natwa stond in hun huis! Domus! Dat was wel het laatste wat hij dacht dat hem kon overkomen. Hij maakte onhandig een buiging.

Sinder begreep wel dat het overdonderend was om de Natwa in je huis te hebben. Hij voelde zichzelf altijd gewoontjes, maar begreep wel dat het anders was voor zijn volk als ze hem tegenover zich hadden. Hij had immers de hoogste rang in het land. Niet iets wat je opzij kon schuiven en hijzelf ook niet. Niet dat hij heel erg een hiërarchie erop nahield, maar rangen en standen waren er nu eenmaal.

Hij knikte en vroeg toen: “Jij bent Rick? En woont met mijn dochter?”

Rick keek wat ongelukkig naar Sinder en daarna naar Sinla. “Vader,” begon Sinla en Sinder kon niet blijer zijn dat ze hem vader noemde en hij keek haar aan.

“Rick is... geen bedreiging,” zei ze hem en Sinder keek haar en toen Rick met samengeknepen ogen aan. Wat bedoelde ze?

“Ik heb een man,” zei Rick toen. “Uw dochter is mijn beste vriendin, al vanaf het moment dat ik haar ken. Ze is me dierbaar. Maar niet...,” Hij liet zijn woorden hangen en Sinder begreep het. Alhoewel het binnen de Felin een onbesproken onderwerp was, Sinder stond hier open voor. Het kon hem niet schelen. Als men elkaar maar liefhad, dat was dan maar zo. Hij gunde ieder zijn geluk, op wat voor manier dan ook. Ryan had hij onlangs nog verbaasd met zijn mening hierover. Sinder was niet zo bekrompen als menig Felin. Weer een feit dat door Felin werd opgepikt. De Felin werden vrijer in hun relaties door Sinder.

“Je lijkt er anders niet op. Meestal zie ik het wel,” zei Sinder tegen Rick en Rick grijnsde.

“Ik loop er niet mee te koop en wil ook niet zo’n verwijfd persoon zijn. Ik ben een man. Punt. Maar mijn voorkeur is voor een andere man. Jim, onze stalknecht is mijn partner.” Sinder kon niet ontkennen dat hij opgelucht was met deze verklaring. Zijn dochter woonde niet zomaar met een man die potentieel haar minnaar kon zijn.

Toch licht verontrust vroeg hij: “Hoe wordt hier in de buurt erop gereageerd? Weten ze dat je niet de minnaar bent van mijn dochter?”

“Maakt dat echt uit?” zei Rick. “Wat men denkt?”

Sinder keek hem verbaasd aan. Tja, dacht hij, inderdaad, maakt dat uit?

“Ik ben juist beschermd door het feit dat ze denken dat Rick mijn partner is,” zei Sinla.

“Het bemoeilijkt wel het vinden van een eigen partner,” zei Sinder er nuchter op.

“Ik wil mijn eigen leven,” zei Sinla hem. “Tot nu toe ben ik niet iemand tegengekomen waar ik mijn leven mee wil delen. Een felagi is niet voor een halfbloed heb ik altijd begrepen.”

“Ik weet niet of dat zo is,” zei Sinder, “Maar ik ben niet bekend met een felagi tussen mixen. Het zou fijn zijn als de goden ons dat zouden gunnen. Ook in andersoortige relaties.” Sinder keek daarbij Rick aan. “Heb je het idee dat Jim je felagi is Rick? Beelden gekregen voordat je hem leerde kennen?”

“Ik kreeg inderdaad beelden door van Jim en heb hem daarom ook gevonden. Wat ik van een felagi bond weet hebben wij hetzelfde. Dus de goden hebben dat ons gegund,

terwijl wij bij de Felin wetten zo goed als niet bestaan. Worden ontkend. Er is hoop in de toekomst denk ik dan. Ik ben een gezegende Felin.”

“Interessant,” zei Sinder hem. “Belangrijk om te weten ook.”
“Omdat?” vroeg Rick.

Sinder keek hem aan. “Dat er iets moet veranderen binnen de Felin wetten. Jullie zijn het bewijs. Het bewijst alleen niet dat er een felagi misschien mogelijk is tussen mixen. Tenslotte heb ik een zoon die niet volledig Felin is en nu ook een dochter. Ik gun hun het geluk dat ik zelf ook heb.”

Hij keek daarbij Sinla aan. Die glimlachte verlegen.

<Errin en Bran>

Delia voelde zich dik en wilde dat haar zwangerschap voorbij was. Alhoewel dolgelukkig dat het gelukt was na elf jaar, voelde ze zich enorm. Het was een tweeling wist ze nu sinds enige tijd.

“Ook een tweeling. Toch bijzonder, net zoals Eliza. Zit het in de lucht of wil Domus meer kinderen?” vroeg ze aan Dago die achter haar zat, zijn lange armen om haar buik. De punten van zijn vingers konden niet meer tegen elkaar. Zijn mond in haar nek bezorgde haar plezierige rillingen.

“Niet alleen Sinder wordt beloond in deze wereld. Na elf jaar zijn wij eens aan de beurt. Sinder heeft er al vier!” zei Dago haar.

“Ik voel me nog dikker dan Eliza. Pfff, ik weet het niet hoor. Zou het komen omdat het mijn tweede keer is? Dat ik meer uitzet?”

“Het zal niet lang meer duren mijn lief. We zullen zien. Hoe lang dacht je? Een week nog?”

Ze knikte en leunde tegen hem aan. “Met twee komen ze meestal eerder. Ik wil af van dit enorme lichaam en wil weten wat we krijgen!”

“Ongeduldig, ongeduldig. Dat helpt niet hoor.” Ze voelde zijn warme lippen tegen haar hals.

“Jij hebt makkelijk praten,” zei Delia.

“Ik weet het lief, maar ik kan er helaas niets mee. Behalve je helpen met je ongemakken. Straks is alles voorbij en dan ben je weer allemaal vergeten. We hebben er zo lang naar verlangd.”

“Mm..., ja..., twee wordt wel een hele uitdaging. Ik heb dan wel hulp nodig, want ik zie het bij Eliza, je bent constant met ze bezig.”

“Inderdaad, Eliza en Sinder hebben hun handen vol aan die doerakken van ze.”

Delia lachte. “Ze zijn heel verschillend maar als het die baby’s uitkomt weten ze elkaar te vinden! Dan zijn ze even braaf of even ondeugend. Zo bijzonder.”

“Nog even en dan hebben we er twee bij,” zei Delia dromerig. “Domus heeft het ons eindelijk gegund mijn lief,” mompelde Dago in haar hals.

Errin liep binnen met Bran.

“Ugh!” zei hij afkeurend kijkend naar het tafereel van zijn ouders. Zo midden in de pubertijd vond hij dat maar niks, dat geknuffel van zijn ouders. Dago liet Delia glimlachend los en zei: “Wacht maar tot jij een felagi hebt, of een partner, mijn zoon. Dan piep je wel anders.”

“Echt niet!” zei hij overtuigd van zijn gelijk zoals pubers dat hebben.

“Bran!” wees Errin met opgetrokken neus. “Doen jouw ouders ook altijd zo?”

Bran grijnsde. “Die zijn nog veel erger!”

“De Natwa? Erger? Dat kan toch niet. Wat doen ze dan?”

Errin was ondanks alles er toch wel nieuwsgierig naar. Errin keek even schichtig naar zijn ouders die hen geamuseerd aankeken. Hij trok Bran weg naar zijn eigen kamer en gaf een ruk met zijn hoofd naar Bran. “Nou? Kom op vertel. Wat doen die dan?”

Bran grinnikte en zei op zachte toon. “Die doen het soms zelfs overdag!”

“Echt? Ik dacht ze het alleen deden in de avond. Dan zie je al die stellen aan elkaar frunniken. Het voelt toch heel anders als je ouders het doen dan als wij dat zouden willen. Wij zijn jong! Maar meisjes zijn vervelend, giechelen. Pas als ze wat ouder zijn vind ik ze mooi en zou ik wel wat willen, maar die van onze leeftijd? Giechelbakken.” Errin snoof.

Bran beaamde het. “Ja, maar je doet het niet alleen als je jong bent en Felin blijven heel lang jong! Altijd eigenlijk! Ik weet niet, meisjes zijn vervelend inderdaad, lopen alleen maar te giechelen als we langslopen, maar er zitten wel knappe tussen. Zoals mijn vader Eliza soms zoent als ze denken dat ik dat niet zie... mmm, zou ik ook wel eens willen proberen.” Errin was verrast. “Oh, echt? Ouders die elkaar zoenen. Bah!” “Vind je? Dat betekent toch dat elkaar lief vinden? Ik zie het niet graag inderdaad, maar dan denk ik: Als zij dat zo plezierig vinden, zullen wij dat dan ook zo ervaren?”

Errin trok een gezicht.

Bran gooide het over een andere boeg. “Je moeder is nog dikker dan Eliza was. Ook een tweeling! Misschien worden het er wel drie! Dan ben je *helemaal* niet meer alleen.”

“Ik heb jou toch! Ik weet niet of ik zin heb in broertjes of zusjes,” zei Errin. Ik ben al zo’n stuk ouder! Wat heb ik eraan?”

“In het begin niet nee, maar Felin worden oud, dus als ze ouder worden is dat toch fijn? Een broer of een zus, of allebei!” Bran stond door zijn ervaring in zijn leven anders in zaken, wijzer.

“Mijn vader is nu mijn zus halen. Ver weg in Belin. Ik ben zo benieuwd naar haar! Ze moet al even oud zijn als Eliza.”

“Is dat geen raar idee?” vroeg Errin aan Bran. Hij was inmiddels op zijn bed gaan zitten. Bran stond bij zijn raam. “Dat ze even oud is als Eliza of dat ze ouder is dan ik? Ik heb nu ook al een jongere broer en zus en ach, dat is best wel leuk hoor. Ik heb er niet zoveel last van en ze zijn schattig. Beetje spelen met ze en als ze lastig worden gaan ze naar de nanny. Heerlijk.” Bran lachte. “Dus je hebt alleen maar de leuke momenten met ze als broer, dat is toch geweldig?” “Zijn ze nooit vervelend dan? Die nanny is er toch niet altijd?” “Natuurlijk zijn ze af en toe niet te harden. Eliza kan des duivels zijn en Sinder vergoelijkt hun gedrag altijd. Die twee winden hem om hun vingertjes!” Bran grijnsde. Hij vond het leuk zoals dat ging binnen hun gezin. “Wordt hij niet boos dan?” vroeg Errin verbaasd. “Sinder laat veel gebeuren, is milder, toefelijker maar *als* hij boos wordt... brrr... nou berg je dan maar. Dat voel je, dat is angstaanjagend, ook voor mij. Ik zit hem niet graag dwars en ik weet dat hij veel laat gaan maar als je aan zijn grens komt! Nee, dat wil je niet. Die kleintjes hebben dat nu al door.” “Mijn vader is altijd aardig,” zei Errin tegen Bran. “Dan doe je waarschijnlijk niet veel waar hij kwaad van wordt,” concludeerde Bran. “Echt wel en hij kan ook boos worden, maar ik weet niet. Hij weet me altijd snel te kalmeren en we maken het snel weer goed.” “Dago is heel anders dan Sinder. Hij is tenslotte de Natwa.” “Ze zijn sodalis, bloedbroeders, mijn vader en de Natwa.” “Ja, bijzonder.”

“Zouden wij dat ook kunnen zijn?”

“Zou je dat willen?”

“Het gebeurt niet zomaar. Er moet een reden zijn volgens mij of een gebeurtenis of iets wat Domus van de voren al bedacht heeft. Dat hebben wij niet.”

“Misschien komt er nog een keer zo'n gelegenheid bij ons. Maar we kunnen toch zelf ons tot bloedbroeders uitroepen? Een bloedbond maken?”

Errin keek enthousiast. “Ja! Laten we dat op een avond doen. In het donker met een vuurtje en een paar vrienden erbij!”

Bran keek serieus. “Dan moet er een mes mee, in onze handen snijden en tegen elkaar houden. Echte bloedbroeders worden door ons bloed te mixen. Maar niemand erbij. Dit is tussen ons en niemand anders.”

Errin knikte daarop. “Dan moeten we ook wat zeggen. Een tekst opzeggen. Niet zomaar iets.”

“Een verbond opstellen!”

<Leila>

Quint had haar met de boot naar Krest gebracht. Het had even geduurd omdat ze toch nog voor haar een huisje hadden geregeld en wat geld om te zorgen dat ze een nieuwe start kon maken als mens. MENS! Dacht Leila nog steeds woedend over wat haar was aangedaan. Sinder had inderdaad zijn zin gekregen. Ze was niets meer, maar dan wisten ze niet met wie ze te maken hadden. Mens of niet, ze zou toch nog steeds iets proberen te vinden om haar wraak ten uitvoer te brengen. Tenminste, dacht ze toen zuchtend, als haar dat ooit ging lukken. Eerst moest ze het zien te redden hier in dit vreselijke Krest, wat ze niet echt kende, alleen van de verhalen. Het stond bekend om zijn gemene winden die waaiden door de invloed van de zoutvlakte. Dat er niet veel groeide en het leven hier niet makkelijk was. Alles moest van ver gehaald worden waardoor het op Krest duur was.

Ze had nooit gevraagd aan Sinder hoe hij het hier had gevonden en wist al helemaal niet uit welk dorp hij gekomen was. Je denkt iemand te kennen, maar uiteindelijk wisten ze allemaal maar weinig van elkaar.

Quint was bezorgd over haar. Ze merkte het. Ach, die arme Quint, die bleef maar aardig naar haar, ondanks de gemene stunt die ze met hem had uitgehaald. Quint was te aardig als magiër dacht ze. Altijd al. Zwak. Maar ze zette haar goede humeur in en probeerde aardig tegen hem te zijn. Hij hielp haar tenslotte en ze had in het begin alle hulp nodig die ze kon krijgen.

In de kleine haven van Krest krioelde het van de bootjes. Ze moesten bijna alles over het water halen en hele grote

schepen hadden ze niet. Alleen de rijke handelaren hadden die, maar daar waren er niet veel van. Krest was dun bevolkt en de meeste bewoners woonden niet ver van de kust af.

Quint merde aan en toen ze beiden op de kade stonden vroeg hij naar de persoon waar hij mee geregeld had dat ze naar haar dorp gebracht zou worden waar een klein huisje gekocht was. Ze bofte vond Quint, maar hij was er voorstander van geweest om dit te doen.

“Als het goed is komt iemand deze jongedame halen,” zei Quint de havenmeester. Die keek naar Leila en daarna naar Quint en knikte toen. “Ik denk dat de man in kwestie in de herberg zit daar.” Hij wees verderop. Hij legde uit hoe er te komen en dat de herberg niet ver van de kade vandaan was. Hij keek even om zich heen en seinde een jonge knul die zijn gebaren opmerkte. Die kwam meteen aanrennen. De havenmeester keek veel betekenend naar Quint en schudde even met zijn geldbuidel.

“Oh ja,” zei Quint en haalde een muntje uit zijn zak en gaf het de jongen.

“Breng deze mensen naar de “Inval” Syr,” zei de havenmeester tegen de jongen die hij blijkbaar kende omdat hij zijn naam zei.

“Zeker meneer!” antwoordde de jongen en trok meteen aan de mouw van Quint. “Komt u maar mee heer! Mevrouw,” zei Syr en tikte tegen zijn pet naar Leila.

Leila vond het wel charmant. De jonge jongen had zich gekleed als een heer van stand, alleen een hele erge versleten heer van stand en geen hoed, maar een pet.

“Dank je wel jongeman, Syr,” zei ze hem maar hij snelde al voor hen uit.

Ze volgden hem tot de herberg dat inderdaad dichtbij was en liepen naar binnen. Leila gaf hem nog een extra muntje wat de jongen deed zeggen: “Als u wat nodig heeft mevrouw, ik ben altijd bij de haven te vinden! U kunt ook een briefje zenden naar deze herberg als u iets zou willen!”

“Dank je wel Syr, dat zal ik zeker onthouden!” zei ze de jongen lieflijk en dacht inwendig: Dat kan ik zeker gebruiken, misschien niet meteen, maar het is altijd handig je connecties en loopjongens te hebben. Ze wilde hem bijna aaien over zijn haar, maar weerhield zich ervan want alhoewel nog jong, misschien tien jaar, hij was al oud en wijs voor zijn leeftijd en blijkbaar zelfstandig. Iets om te onthouden. Geen jongen die een aai over zijn bol wilde.

Binnen in de herberg was de man die haar naar het dorp Derry zou brengen. Hier nam Quint afscheid van haar. Ze liet zich door hem omhelzen, maar haar lichaam verstijfde automatisch en ze moest moeite doen om te ontspannen.

“Dank je wel Quint voor alles wat je voor me gedaan hebt,” zei ze.

“Ik hoop dat je het hier gaat redden Leila. Je bent slim genoeg om hier een bestaan op te bouwen. Dat zal je zien.”

“Fijn dat je zoveel vertrouwen in me hebt Quint. Ik zal wel moeten.” Ze zei het wat ontevreden, met een zucht en weerzin. Want weerzin voelde ze. Haar nieuwe leven zou nu werkelijk gaan beginnen en wat ze nog steeds niet goed kon verwerken was dat ze mens was. MENS! Ze rilde inwendig maar keerde zich naar de man van middelbare leeftijd, gedrongen maar sterk zo te zien aan zijn armen en stambomen van benen.

“Vrouwe,” zei hij beleefd en wees met een gebaar naar buiten, hield voor haar de deur open en liep naar de kar die even verderop stond met een paard ervoor. De kar was

overkapt maar hij wees naar de bok en hielp haar erop. Haar bezittingen, niet bepaald veel, deed hij achterin. Hij klom naast haar en voor ze het wist zette de kar zich in beweging. Quint was alweer terug naar de haven aan het lopen en keek niet meer om. Met een lange zucht wierp ze nog een blik op de rug van de magiër, nam inwendig afscheid van haar oude leven.

“U boft dat u naar Derry gaat mevrouw. Dat is een aardig dorp.”

“Fijn om te horen. Ik had vernomen dat een vrouw alleen, zoals ik, daar wel kan wonen.”

“U bent weduwe heb ik begrepen?”

“Ja,” zei ze hem. Het was wat de magiërs haar hadden aangeraden en ze was het daarmee meer dan eens geweest. Zomaar ergens als vrouw alleen was gevaarlijk.

“U heeft familie daar?”

“Helaas niet meer. Maar mijn man zaliger kwam er vandaan en in nagedachtenis van hem ga ik naar zijn dorp.” Domus! Ze kon nog steeds prima leugens vertellen en ook daarmee hadden de magiërs haar geholpen. Ze moest een soort alibi hebben en haar zogenaamde man in kwestie kwam werkelijk van dat dorp en was in zijn jeugd daar weggegaan. Ze was de magiërs toch wel dankbaar dat ze haar een start hadden gegeven. Ze vroeg zich af of Sinder hier invloed op had gehad. Of Roster misschien wel. Ze hadden haar echter niets gezegd wie wat verzonnen had. Galbon had haar zakelijk doorgegeven wat ze voor haar bedacht hadden.

“Hoe heette uw man?”

“Drin,” zei ze, nu al geïrriteerd met de vragen van de man.

“Drin?” de man trok zijn wenkbrauwen samen. “Ja, dat zegt me wel iets, maar in het dorp zullen ze het wel weten. Maar geen familie van hem daar meer?”

Domus! Dacht ze en deed even haar ogen dicht, zuchtte, zette zich over haar ergernis heen en zei vriendelijk: “Nee, volgens mij niet meer. Allemaal overleden begreep ik.”

Hoop ik, dacht ze er nog achteraan.

“Zoekt u ook een baan?”

Liever niet! Dacht ze. Maar ze zou wel moeten, dus ze knikte weer braaf.

De man keek haar van top tot teen aan en zei toen: “Het is best wel een groot dorp, met café en herberg zelfs. Zo’n knappe jongedame als u zien we graag achter de bar.”

Stop, stop, stop! Dacht ze en kijk niet zo! Brrrr. Wat wil je eigenlijk? Wat ze nog het ergste vond was dat ze niets tegen deze man kon beginnen. Ze kon niet zijn mond snoeren, hem laten verstijven of wat dan ook wat ze in het verleden zou hebben gedaan. Ze vermande zich maar had het moeilijk. Het viel niet mee om van een machtige magiër zo’n zielig hoopje mens te zijn geworden.

“Bar? Tja, misschien is dat een idee,” zei ze hem maar keek hem niet aan. Ze zag het nu al voor zich, die loerende blikken. Ze wist dat ze er nog steeds mocht zijn. Het verouderingsproces zou nu pas beginnen. Met haar veertig jaar zag ze eruit als dertig. Domus, wat haatte ze haar bestaan op dit moment, ze haatte de orde, ze haatte Sinder, alles wat kwijt was. Hoe kon ze ooit nog wraak nemen? Niets kon ze meer. NIETS!

Een traan gleed over haar wangen en ze veegde deze snel weg. De man naast haar was gelukkig te druk met het mennen van zijn paard en de overige karren op de weg om het op te merken. Gelukkig dacht ze, anders had hij daar ook wel wat over op te merken waarschijnlijk. Of zou haar willen troosten! Ze rilde.

<Emir>

Emir was enige tijd geleden door Sinder bij hem geroepen. Hij was benieuwd wat Sinder van hem wilde.

“Emir,” zei Sinder en leek niet goed te weten hoe hij moest beginnen.

Emir keek vragend en licht geamuseerd.

“Het gaat over Bran,” begon Sinder.

“Oh?” Emir was verbaasd. “Wat is er met Bran?”

“Je weet dat hij af en toe die doornen van hem rondgooit en dat we bezig zijn om dat in betere banen te leiden. Inmiddels kan hij ze al behoorlijk goed beheersen, behalve als hij boos is.”

“Waar kennen we dat van,” zei Emir goedmoedig en plagerig naar Sinder.

Die trok een gezicht.

“Ja, ja,” bromde Sinder een beetje. “Dat was zo inderdaad, maar we hebben het nu over Bran en ik wil het eens heel anders aanpakken, of ik kwam eigenlijk op een idee, en daarvoor heb ik jou nodig.”

“Nou, ik ben benieuwd,” zei Emir en dat was hij ook.

“Ik zie die doornen werpen net zoiets als jouw messen werpen. Alleen zou ik het ook voor dat doel willen oefenen. Bran laten oefenen zodat hij een soort meester wordt in zijn eigen doornen gooien, op de manier dat jij dat kan. Richten, afstand, precies daar waar je gepland hebt. Nu richt Bran op een persoon of iets en is het gewoon richten en klaar. Dan komen ze allemaal uit die handen van hem zonder dosering, niet echt dat richten wat jij doet. Zou je denken dat we dat

hem kunnen aanleren? Het zou iets extra's zijn, iets bijzonders, zeker voor hemzelf.”

Emir had met stijgende belangstelling Sinders betoog aangehoord. Ja, dacht hij, daar zit iets in. Bran heeft zijn eigen “messen” maar die gooit hij altijd massaal weg. Wie weet wat ze konden bereiken met hem.

“Interessant,” begon Emir. “Dat wil ik wel met hem proberen. Oefenen. Zoals je het nu aan mij vertelt zou hij misschien daar wel enthousiast over kunnen worden.”

Sinder schudde zijn hoofd, twijfelde. “Ik denk niet dat het zo makkelijk is voor hem. Dus we moeten iets vinden wat hem enthousiast maakt. Dat hij het zou willen doen. Hoe reageert hij als je lessen geeft in messen gooien? Volgens mij zijn de jongelui altijd vol bewondering, zoals iedereen overigens. Als hij dat nou eens zou kunnen evenaren met zijn eigen doornen. Of alleen maar in de buurt komen van jouw expertise.”

“Dat visje moeten we hem voorhangen natuurlijk. En dat het niet makkelijk is. Ik weet niet eens of hij zijn doornen kan doseren.”

“Tot op zeker hoogte volgens mij, maar het is wel een uitdaging en de jongen heeft wel iets van zijn vader...,” grijnsde Sinder een beetje met een half opgetrokken mond. “Ongeduldig bedoel je.”

Sinder zette grote ogen op. “Zoiets ja.”

“We kunnen het in ieder geval proberen. Zullen we hem er gewoon gelijk bij roepen? Dan kan ik misschien, als hij het ziet zitten, wel een proeflesje starten. Ik heb toevallig tijd.”

Sinder was opgetogen. “Dat zou mooi zijn inderdaad! Als jij naar ons oefenterrein gaat, snor ik hem op en breng hem bij jou.”

En daar stond Emir nu met Bran. Ze hadden hem het hele verhaal verteld en Bran’s donkere ogen waren groot geworden. Zoiets als Emir kon, maar dan met zijn eigen materiaal, zijn doornen!

“Misschien is het moeilijker. Maar het zou zo maar kunnen zijn dat het makkelijker is voor je dan messen werpen,” zei Emir en Sinder dacht, daar kon hij nog wel eens gelijk in hebben.

Maar hoe te beginnen, dacht Emir. Hij had meteen spontaan gereageerd, maar dacht nu met Bran zo voor zich dat hij geen echt plan had en ze moesten ergens beginnen.

“Het zou tof zijn als ik die doornen kon gooien zoals jij je messen!” begon Bran tot grote opluchting van Emir toen ze samen waren. Sinder was weggegaan. Hij zou alleen maar een stoorzender zijn.

“We moeten echter met kleine stapjes beginnen Bran en het zal niet makkelijk zijn waarschijnlijk, maar als je doorzet heb ik wel een goed gevoel dat je echt iets kan straks dat uniek is. Dat heb je overigens nu al, maar het verfijnen daarvan, het daadwerkelijk als een gericht wapen te kunnen gebruiken in de dosering die je zelf voor ogen hebt zou wel fantastisch zijn! Een exceptionele strijder zou je dan worden.”

Emir maakte Bran enthousiast en zijn ogen waren gretig maar Emir was ook nuchter.

“Denk nu niet dat ik het werpen zomaar even in een keer heb geleerd Bran. Daar heb ik jaren over gedaan. Van jongs af aan heb ik geoefend en daarom is het belangrijk dat we er, nu je

nog jong bent, er vroeg aan beginnen. Net zoals het strijdersberoep een training van jaren is, verwacht ik dat dit ook jaren gaat duren.”

Bran keek nu minder enthousiast.

“Zie het als een opleiding erbij. Je school heb je ook niet in één jaar klaar, zie het als een les op je school. Het leren van een taal, het omgaan met een zwaard. Dat heeft allemaal tijd nodig. Dit ook.”

Ja, dat kon Bran begrijpen. Een extra vaardigheid, alleen met iets wat hij alleen had! Dat maakte het voor hem wel interessant en hij wilde er wel veel beter in worden. Geen betere leraar hierin dan de beste messenwerper in het land, Emir. Hij was wel trots dat Emir hem daarbij wilde helpen.

“Waar beginnen we dan mee?” vroeg Bran toen en Emir pakte de jongen bij zijn schouders.

“Jij gaat me eerst vertellen hoe je het nu doet, waar het vandaan komt, hoe je dit in je gedachten doet. Hoe ze tot stand komen. Als we precies weten hoe dan kunnen we beginnen met het beter doseren. Dat is al een hele belangrijke factor denk ik.”

Bran vertelde zo goed als hij kon hoe zijn doornen tot stand kwamen, wanneer en waarom.

“Ik kan al veel beter doseren,” zei Bran trots, “dat heb ik met mijn vader geoefend.”

“Dat weet ik Bran, dus dat is al een heel goed begin, maar het zou mooi zijn als we toe gingen werken naar het gooien met maar één hand bijvoorbeeld en het uiteindelijk konden verfijnen tot maar één doorn? Met één hand? Of een stroom achter elkaar, maar echt achter elkaar. Van één hand?”

“Pfoeh,” begon Bran maar wat Emir vertelde vond hij interessant. Hij zou dat allemaal wel willen.

“Vind je het moeilijk om maar één hand te gebruiken? Kan je dat?”

Bran keek een beetje verlegen. “Ik heb dat nog nooit geprobeerd. Het komt altijd tegelijk, uit beide handen.”

“Laten we daar dan eens mee beginnen,” zei Emir. “Eén hand en het maakt nu even niet zoveel uit hoeveel eruit komt.”

<Sinder>

“Zou je bij mij willen wonen? Je kan je verplaatsen, net zoals ik. Daarmee kan je grote afstanden snel afleggen. Dan kan je makkelijk regelmatig op bezoek komen.” Sinder keek richting Rick, die nog steeds ietwat ongemakkelijk zat. Hij probeerde met deze mogelijkheid Sinla te overtuigen om bij hem te komen wonen. Als ze snel, zoals hij, van de ene kant van Perion naar de andere kant kon reizen, zou het haar eerder kunnen doen beslissen zo’n stap te maken. Dan had ze de mogelijkheid snel haar vrienden en andere familie te kunnen bezoeken. Een groot voordeel.

Rick voelde de aura van deze man voor zich en bedacht dat hij zich nooit had gerealiseerd van wie Sinla die bijzondere ogen had. Niet van haar moeder, die had groene en tot nu toe had hij alleen gelijkenis gezien met haar. Het figuur, die prachtige dikke blonde lokken. Niemand die ooit stil stond bij wie de vader van Sinla had kunnen zijn. Leila was altijd als ze kwam een dominante persoonlijkheid en liet geen ruimte om daarover te speculeren.

“Ik...,” aarzelde Sinla, “Ik wil dit eerst bespreken met mijn Felin ouders. Adoptieouders,” voegde ze toe.

Sinder begreep wel dat Sinla niet zomaar als een prinses in het paleis ging wonen. Hij zag wat er hier gaande was en dat ze gewend was te werken. Net zoals Eliza, wilde ze zich als vrouw laten gelden in een beroep. Iets doen, zich nuttig maken.

“Wij hebben een beroemde stal zoals je weet, je zou daar nuttig kunnen zijn als je werk zoekt.”

Toen ze zich nog stilhield en met grote ogen naar hem keek ging hij verder: “Sinds het overlijden van Hamir, onze paardenman, hebben we niet echt een goede persoon gevonden om hem vervangen. Hij had iets speciaals met

paarden. Ik weet natuurlijk niet wat je kan, maar deze stallen en paarden zien er goed uit. Ik zou het wel heel fijn vinden als dit ras wat jullie hier hebben ook in de Natwa stallen terecht kwam. Uitstekend als rijpaard en voor de strijd,” zei hij haar. “Mocht dat nodig zijn,” voegde hij eraan toe.

Rick was enthousiast. “Ze is geweldig met paarden! Ik zal haar missen, maar voor haar is dit een fantastische kans! Nietwaar Sinla? Ze zoekt al heel lang een eigen plek.”

Die keek wat verlegen, vooral naar haar vader. Ze had altijd gedroomd van een eigen stal, of de leiding in een stal. Rick had de leiding hier en alhoewel ze net zo goed meedeed en mee besliste was het toch niet hetzelfde als een eigen stal leiden.

“Zou ik dan de leiding hebben?”

Sinder glimlachte. “Niet de leiding over de hele stal Sinla. Die is echt heel groot. Maar ik zou het heel fijn vinden, zoals ik al zei, als dit ras bij ons kwam en ook mee gefokt ging worden. Daarover zou jij dan de leiding kunnen hebben.”

Ze kleurde licht. Het zou voor haar een droom zijn, maar ze durfde er bijna niet aan te denken. Wat haar deed aarzelen waren haar Felin ouders, Rick en Jim met wie ze al jaren samen optrok en waar ze dan een heel eind vandaan zou zijn. Maar wat haar vader zei, die afstanden overbruggen op haar bijzondere magische manier zou een oplossing kunnen zijn met de bezoeken. Ze had echter nog nooit echt een grote afstand overbrugt. Alleen wat paniek afstandjes gemaakt. Ze wist niet of ze het kon zoals haar vader.

“Ik weet niet of ik wel grote afstanden kan maken. Ik heb dat nog nooit gedaan.”

Sinder dacht na. “Misschien kunnen we dat samendoen. Eerst wist ik ook niet goed wat ik deed. Ik kan je trainen

daarin. Je hebt neem ik aan wat magie, dat zal je extra helpen denk ik.”

“U, ... u wilt mij trainen? Moet u niet terug? Naar uw vrouw, het paleis, de kinderen?”

“Jazeker, maar ze kunnen me wel een weekje missen hoor. Eliza weet wat ik wil en ik heb contact met haar. Ze is mijn felagi en je weet wat dat betekent.”

“Dat je kan communiceren onderling. Rick en Jim hebben dat ook. Het lijkt me zo bijzonder.”

“Dat is het ook.”

“Maar ik moet eerst naar mijn ouders en die paarden! Hoe krijgen we die helemaal in Soutend?”

Sinla zag opeens allemaal obstakels. Soutend Stad was ver weg en daar kon je niet zomaar even snel met een stel paarden komen. De gebieden waar je doorheen moest, waren ook niet altijd zonder gevaar. Dat wist iedereen. Hoe Sinder het land ook veilig probeerde te houden, bendes waren er altijd en een jonge vrouw alleen met een stel paarden was geen optie.

“Ik ben al heel blij dat je het overweegt Sinla! Niets kan me blijer maken als je een onderdeel van mijn gezin wordt. Maar het zal een grote verandering voor je zijn. En over die paarden naar Soutend krijgen, daar heb ik wel een idee over hoe dat te doen. Het lijkt me het beste dat je eerst naar je ouders gaat en als je wilt, ga ik mee. Maar misschien dat je dat liever alleen doet?”

Sinla friemelde met haar handen. Ze was twijfelachtig. “Ik weet het niet.”

“Ik ken Surn, de Arepa van Belin goed. Niet zo heel gek als ik op bezoek kom. Jij kan met je ouders praten en als je wilt dat ik erbij ben kan dat ook.”

“Ik kan ook mee als je dat wilt,” zei Rick haar en legde een hand op die van haar. Ze keek dankbaar naar hem op.

“Ik begrijp dat dit allemaal een beetje veel is en misschien wel te snel gaat,” zei Sinder haar maar het kon Sinder niet snel genoeg gaan dat zijn dochter bij hem kwam wonen nu hij haar eenmaal had gezien en hij was al blij dat ze daar niet onwelwillend tegenover stond. Eigenlijk zelfs wel enthousiast was. Ze zag mogelijkheden voor zichzelf! Hij haalde opgelucht adem. Misschien dat hij haar eerst maar eens alles hier moest laten regelen en dan terug zou komen om met haar in een paar dagen de afstand samen te overbruggen. Hij was er wel nieuwsgierig naar of ze dat samen zouden kunnen. Hand in hand misschien? Hij zag ernaar uit.

“Misschien is het een idee dat ik naar het kasteel van Belinga van de Felin. Gewoon op bezoek bij Surn en Vorna. Als je dan morgen of overmorgen daarheen komt is het misschien voor je ouders niet zo’n schok dat je mijn dochter bent. Of wil je het henzelf vertellen?”

Sinla keek dankbaar naar hem op. “Dat zou ik heel fijn vinden als u dat alvast kenbaar maakt. Dan zijn ze een beetje voorbereid en Surn en Vorna vertrouwen ze.”

“Geen U meer Sinla, ik ben je vader, weliswaar ook je Natwa, maar je bent mijn dochter en dan zeg je gewoon je.”

“Goed, ik zal het proberen,” zei ze hem en gaf een halfslachtige grijns naar hem. Hij had dat al een keer gezegd, maar zijn positie maakte dat ze automatisch u zei, al had hij al gezegd dat ze hem gewoon kon tutoyeren.

“Goed zo, wat je moeder ook gedaan heeft, ze heeft me een prachtige jongedame bezorgd. Misschien wel juist door haar gedrag naar jou heeft ze je krachtig gemaakt.”

Sinla sloeg haar ogen verlegen neer. Zoveel prachtige woorden van die mooie man voor haar die haar vader was. De Natwa! Ze kon er nog steeds niet over uit.